

[Handelsministeren.]

får denne nordiske ordning — det har der også været strid om. Man har fra industriens side sagt, at der ville blive tale om op til en femdobling af antallet i øjeblikket. Det er fra myndighedernes side blevet bestridt. Jeg har ladet dette undersøge, og ved, at antallet af nordiske ansøgninger i alle nordiske lande er 8.000, og der er 12.000 udenlandske ansøgere i samtlige nordiske lande — det gælder for året 1965 — altså i alt 20.000. Man regner med, at 40 pct. resulterer i patenter, d.v.s. 8.000. Fra Danmark er antallet af ansøgninger 7.000; regner vi også her med 40 pct., bliver patentantallet 2.800, og trækker vi disse 2.800 fra de 8.000, bliver det rundt regnet 5.000. Det vil altså sige knap en fordobling af patenternes antal; men det kan kun være et skøn. Man ved ikke, hvor mange der vil søge om et patent i Danmark, når man kan søge det på nordisk basis. Vi er af den opfattelse, at de, der virkelig har interesse i et patent i Danmark, har søgt det, før en nordisk lovgivning bliver en realitet.

Endvidere er der lægemidlerne og næringsmidlerne. Det er klart, at der er uenighed herom. Når jeg har taget dem med, er det, fordi der er denne mulighed for en overgangsperiode på op til 10 år, efter at konventionen er ratificeret. Og der er ikke så stor forskel på lovforslaget og det, der er praksis i dag. Jeg erkender — som hr. Knud Thomsen siger — at man kunne jo føre praksis tilbage til loven, som den er. Så ville forskellen blive større — det er erkendt — men deroverfor vil jeg understrege, at hvis man gør det, eller man ikke følger den linje, som er angivet i lovforslaget, så er der ingen mulighed for at opnå nordisk enighed på dette område.

Endelig har man drøftet ikrafttrædelsen af kapitel III. Fra flere sider har man rejst det spørgsmål, om det skulle overlades til folketinget at afgøre, hvornår dette kapitel skal træde i kraft. Jeg vil sige, at når kapitel III skal sættes i kraft, vil det ske ved en konvention, og denne konvention vil blive forelagt folketinget, så folketinget kommer altså ind i billedet, når der skal tages stilling til, hvornår kapitel III skal træde i kraft.

Så har man rejst det spørgsmål, om lovforslaget er fremsat for sent eller — som hr.

Johan Asmussen sagde — for tidligt. Når det er blevet fremsat nu, er det jo som nævnt — og som jeg har sagt i fremsættelsestalen — for at vi kan få nedsat udvalg og få disse forhandlinger i gang med de andre nordiske lande. Man kan så spørge, om det er tilstrækkeligt med de to måneder. Jeg tror godt, man kunne bruge resten af sin tid til at diskutere patenter, men jeg vil tro, at man, når handelsministeriet og patent- og varemærkevæsenet er villige til at stille eksperter til rådighed — og det er de selvfølgelig — for folketingsudvalget, såfremt det måtte ønske at arbejde i sommer, da vil kunne gå vel rustede til forhandlingerne i Stockholm i slutningen af august måned. Jeg er heller ikke i tvivl om, at hr. Knud Thomsen, hvis kendskab til patenter jeg har meget stor respekt for, vil være en glimrende manuduktør for de øvrige udvalgsmedlemmer. Det er da i øvrigt helt klart, at dette møde i Stockholm i august ikke bliver det eneste møde. Jeg er helt overbevist om, at de nordiske udvalg kommer til at holde adskillige møder, før man bliver færdig, for skal der ændres noget i denne lovgivning, så er det en betingelse — det skal vi have for øje, både når det gælder næringsmidler, og når det gælder lægemidler — at de fire nordiske lande bliver enige; ellers bliver der ikke noget ud af den nordiske lovgivning.

Lovforslaget om arbejdstageres opfindelser har kun taget revisionsbestemmelsen med, og det vil altså sige, at den nuværende tilstand gælder, indtil patentlovsforslaget er vedtaget. Jeg erkender i relation til hr. Johan Asmussens spørgsmål, at det kan være et juridisk spørgsmål, om man i patentloven kan ændre en anden lovgivning, men det kan vi også se på i udvalget, så man kan få det juridiske spørgsmål i orden.

Spørgsmålet om virksomhedsopfindelser har været drøftet meget grundigt, og ingen af de andre nordiske lande har ønsket at gå ind for det; det er altså også et krav, der er stillet fra de andre nordiske lande, og når det er stillet så stærkt, skyldes det vel, at man i nogle lande, bl. a. i USA, kræver, at der skal være en fysisk person, for at man accepterer et patent.

Hr. A. C. Normann spurgte, hvorfor Island ikke var med. Island har ikke ønsket at være med i dette nordiske samarbejde,